

ساختن خانه بر روی آب

در این یادداشت به درستی موضع اصلاح طلبان مورد انتقاد قرار گرفته است. انتقاد به طور مشخص متوجه کوشش اصلاح طلبان دولتی و پیرامون حاکمیت برای حفظ شرایط حاکم در نظامی است که در همه ی ابعاد اقتصادی- اجتماعی- فرهنگی با بحرانی فزاینده روبروست که راه حل آن در نظم حاکم کنونی وجود ندارد و یافتنی نیست. این موضع هشیارانه یادداشت سیاسی نیاز جامعه را به گذار بی چون و چرا از شرایط دیکتاتوری ولایی مورد تایید قرار می دهد، پیامدهای سیاست نئولیبرالی که ریشه اصلی بحران کنونی است را مورد خطاب قرار می دهد.

یادداشت برجسته می سازد که «در عرصه ی اقتصادی اصلاح طلبان پیشنهاد و راه کاری در جهت بهبود وضعیت میلیون ها کارگر و معلم و زحمتکشانی که ادامه ی وضعیت موجود زندگی آن ها را سیاه کرده است، رایبه نمی کنند. ندارند که ارائه کنند. آن ها به طور عموم مدافع و حامی سیاست های نولیبرالی دولت روحانی که از جمله عوامل پدیدآورنده ی این وضعیت است بوده اند و امروز هم همچنان از او و «تیم اقتصادی» اش دفاع می کنند.

صراحت و شفافیت مخالفت با اقتصاد سیاسی دیکته شده توسط سازمان های مالی امپریالیستی در یادداشت سیاسی اما با پیشنهادی برای حل بحران اقتصادی همراه نیست.

بدون تردید هنگام آن فرارسیده است که نیروهای چپ ترقی خواه در ایران در همکاری و همفکری نزدیک و مشخص به این کمبود حیاتی در سیاست مردمی و ملی خود پایان دهند. بدون رایبه مواضع شفاف و برنامه برای اقتصاد سیاسی برای دوران پس از دیکتاتوری، چپ ایران قادر به کمک مشخص به مبارزه ی زحمتکشان علیه «پیشنهاد های اجرایی و فنی» اصلاح طلبان نخواهد بود. انتقاد درست به پیشنهادهایی که هدف آن حفظ شرایط حاکم است، تنها آن هنگام نبرد انقلابی زحمتکشان را به پیش می برد که راهکار اقتصادی آینده را به طور مشخص ترسیم، توصیف کرده، ضرورت پایبندی به آن را مستدل ساخته و راه دستیابی به آن را با تغییرات بنیادین اعلام کند. تنها از این طریق پرچم ضروری مبارزه به دست زحمتکشانی داده می شود که یادداشت ذکر می شوند. زحمتکشانی که در مبارزه ی اعتصابی هوشمندانه خود پایان

دادن به برنامه خصوصی سازی و آزاد سازی اقتصادی نئولیبرال را مطرح و در نبرد متین و گام به گام تحقق بخشیدن به آن را به پیش می برند.

نگاهی به پیشنهادهای سریالی اصلاح طلبان برای «نجات ایران»

• بیانیه ها و بسته های پیشنهادی رنگارنگی که این روزها از سوی اصلاح طلبان منتشر می شود، تلاش برای ساختن خانه بر روی آب است، آب خروشان که در صورت ادامه ی این سیاست، آن ها را همراه با دیگر جناح های حکومت با خود خواهد برد ...

اخبار روز: www.akhbar-rooz.com

آدینه ۲ شهریور ۱۳۹۷ - ۲۴ اوت ۲۰۱۸

یادداشت سیاسی اخبار روز: اصلاح طلبان این روزها مشغول انتشار بیانیه ها و پیشنهادهای بسته های رنگارنگ برای نجات از وضعیتی هستند که گرفتارش شده اند. وضعیتی که به گزارش مراکز نظرسنجی حاکی از سیر نزولی شدید اعتماد افکار عمومی نسبت به آن هاست. نظرسنجی هایی که شعارهای خیابانی و اعتراضی مردم در فرصت هایی که به دست می آورند، بر آن ها مهر تایید می زند.

اما هر بار که اصلاح طلبان، بیانیه، و یا بسته های پیشنهادی برای نجات وضعیت بحرانی خود منتشر می کنند، افق دید بسیار محدود خود و وابستگی جدایی ناپذیرشان به حکومت استبدادی - مذهبی حاکم بر کشور را بیشتر به نمایش می گذارند و نشان می دهند که دارند در باتلاق دست و پا می زنند.

مشکل اصلی و اساسی جریان اصلاح طلب حکومتی در ایران، شکست برنامه ها و سیاست های آن هاست. برنامه ها و سیاست هایی که قصد «دموکراتیزه کردن جمهوری اسلامی» و اصلاح آن در چارچوب ساختار سیاسی استبدادی و زیر سایه ی ولایت فقیه را داشته است. پیشنهادهایی که از سوی آنان از جمله محمد خاتمی، تا بیانیه های جمعی برای «نجات ایران» و یا پیشنهادهای دیگر چهره های شاخص اصلاح طلب ارایه شده، هیچ کدام - مطلقاً هیچ کدام - به این مشکل اساسی

که چطور می شود، در چارچوب ساختار کنونی نظام سیاسی کشور و زیر سایه ی ولایت فقیه و نهادهای منتصب او، بحران های جاری در کشور و از جمله بحران های سیاسی و اقتصادی را چاره جویی کرد، نمی پردازد. حداکثر خواست هایی که آن ها در عرصه ی سیاسی مطرح می کنند، لغو نظارت استصوابی، پایان دادن به «حصر» و آزادی عده ای از زندانیان سیاسی است. به عنوان مثال در یکی از آخرین دسته از این پیشنهادها، محمدرضا جلایی پور تقاضا کرده است که سخنگوی «خوش نام» تری برای قوه ی قضائیه انتخاب شود!

در عرصه ی اقتصادی اصلاح طلبان پیشنهاد و راه کاری در جهت بهبود وضعیت میلیون ها کارگر و معلم و زحمتکشانی که ادامه ی وضعیت موجود زندگی آن ها را سیاه کرده است، ارائه نمی کنند. ندارند که ارائه کنند. آن ها به طور عموم مدافع و حامی سیاست های نولیبرالی دولت روحانی که از جمله عوامل پدیدآورنده ی این وضعیت است بوده اند و امروز هم همچنان از او و «تیم اقتصادی» اش دفاع می کنند.

به جای اصلاح سیاست های شکست خورده ی خود در عرصه های سیاسی و اقتصادی و اجتماعی، بیشترِ پیشنهادهای اصلاح طلبان، پیشنهادهای اجرایی و فنی برای سر و سامان دادن بهتر به وضعیت خود، تقویت مراکز سیاسی و رسانه ای شان و جایجا کردن مهره هایشان از این نهاد، به آن نهاد اصلاح طلبانه است. مردم در طول چهار دهه انواع متفاوت جناح های جمهوری اسلامی را در عمل تجربه کرده اند. از دوران اصلاحات و ریاست جمهوری خاتمی تا دوران پوپولیسیم عوامفربانه احمدی نژادی، واکنش سرد جامعه به تحركات احمدی نژاد و پیشنهادات خاتمی بازتاب این تجربه ی عملی مردم نسبت به «منتقدین حکومتی» است.

از دی ماه ۹۶، یعنی کمتر از یک سال بعد از رای ۲۴ میلیونی به حسن روحانی، ورق برگشته است. سیر بی اعتمادی به اصلاح طلبان همراه با گسترش مبارزات اقشار مختلف مردم برای پس نشاندن بختک ولایت فقیه و پایان دادن به حاکمیت جمهوری اسلامی با سرعتی باور نکردنی به جریان افتاده است. اما آن ها هنوز با کارت های «دوران اصلاحات» بازی می کنند. اگر تا خیزش دی ماه، پیام مردم به اصلاح طلبان مبهم بود و آنان مشارکت گسترده در انتخابات را به همراهی با خود تعبیر می کردند ولی حالا در کشور بر کسی پوشیده نیست که مردم تغییر می خواهند. تغییری که به عبور از ولایت فقیه و نظام اسلامی بیانجامد. محتوی بیانیه های سریالی اخیر اصلاح طلبان نشان می دهد آنان یا پیام خیزش دی ماه را نفهمیده اند و اگر فهمیده اند نه تنها با

این روند و مبارزه ی مردم با حکومت استبدادی همراه نشده اند، بلکه کوشیده اند این مبارزه را به چارچوب تنگ سیاست بی ثمر و شکست خورده اصلاح طلبی حکومتی - مذهبی در ایران باز گردانند.

این تلاش ها شکست خورده است و شکست بیشتری خواهد خورد. بیانیه ها و بسته های پیشنهادی رنگارنگی که این روزها از سوی اصلاح طلبان منتشر می شود، تلاش برای ساختن خانه بر روی آب است، آب خروشان که در صورت ادامه ی این سیاست، آن ها را همراه با دیگر جناح های حکومت با خود خواهد برد.